

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200772
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818200772.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu H. B. J. s.r.o., so sídlom T., H. XX, O.: XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. I. B., so sídlom T., P. XX, proti žalovanému D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., K. F. E. č. XXX/XX, o zaplatenie 1.663,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09. novembra 2018, č. k. 18Csp/14/2018-65, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.21,87 eur so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,55 % ročne od 05.10.2015 do zaplatenia tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.350 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.350,- eur, len s 5,05 % ročným úrokom z omeškania až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd žalobu vo zvyšku zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22,82 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.663,93 eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,55 % ročne zo sumy 1.663,93 eur od 04.10.2015 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.500,- eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.500,- eur, len 5,05 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.663,93 eur do zaplatenia a náhrady trov konania. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f) a k), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy); § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, ods. 2, § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý odvíjal od formuláru - žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere, ktorej účelom bolo poskytnutie úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Vzhľadom k tomu, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, súd prvej inštancie skúmal, či uzatvorená zmluva o úvere spĺňa obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zo strany žalovaného bola zmluva podpísaná dňa 19.01.2015 a žalobca ju podpísal dňa 23.01.2015. Vzhľadom k tomu, že údaje v bodoch 5 a 6 zmluvy sú zhodné (okrem údajov o výške RPMN, ktorý však nie je vecou dohody, ale výška RPMN vyplýva z ostatných dohodnutých parametrov zmluvy) je potrebné uviesť, že

žalobca návrh na uzatvorenie zmluvy žalovaného akceptoval, a teda medzi sporovými stranami došlo k uzatvoreniu zmluvy, podľa ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému finančné prostriedky vo výške 1500,- eur a žalovaný sa zaviazal úver žalobcovi splatiť v mesačných splátkach po 47,43 eur s tým, že spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb mala byť výška mesačnej platby vo výške 81,99 eur. V bode 8 zmluvy s názvom „sankcie“ si strany v odseku 8.1 dohodli v prípade omeškania žalovaného ako dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % z dlžnej sumy denne a v prípade, že pre omeškanie žalovaného s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace sa stali okamžite splatnými všetky záväzky žalovaného, je žalovaný povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania. Údaje o termínoch splátok úveru a konečnej splatnosti úveru sú obligatónnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Tieto údaje však neboli súčasťou návrhu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca ich uviedol len do oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 23.01.2015, a preto toto oznámenie je podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka potrebné považovať za nový návrh zmluvy. Vzhľadom k tomu, že zo strany žalovaného k akceptácii tohto oznámenia nedošlo, súd toto oznámenie nepovažuje za súčasť zmluvy o úvere. Z uvedeného potom vyplýva, že zmluva o úvere nemá všetky obligatónne náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko v nej absentuje údaj o dátume splatnosti splátok úveru, ako aj dátum o konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom k tomuto nedostatku je potom potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca má nárok len na vrátenie istiny úveru, ktorá bola žalovanému poskytnutá, nie na úroky a poplatky. Z výpisu z účtu žalobcu zo dňa 23.01.2015 je preukázané, že žalobca poskytol žalovanému sumu 1350 eur. Zo žaloby žalobcu vyplýva, že žalovaný mu celkovo uhradil sumu 328,13 eur. Tieto skutočnosti neboli v konaní zo strany žalovaného namietané, preto ich súd považoval za nesporné. Žalobca potom má nárok na zaplatenie sumy 1.021,87 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný úver riadne a včas splácal, žalobca mu listom zo dňa 13.09.2015 oznámil, že je v omeškaní s úhradou splátky 5, 6, 7 v sume celkom 245,80 eur a pokiaľ sa s úhradou ktorejkoľvek splátky dostane do omeškania o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Žalovaný oznámenie prevzal dňa 04.10.2015 v súlade s ustanovením bodu 13 ods. 13.1 písm. a) zmluvných podmienok. Žalovaný sa dostal do omeškania dlžnej sumy 1.21,87 eur, a to od 05.10.2015 (odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru), preto žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne z dlžnej sumy podľa bodu 8 ods. 8.1 zmluvy a tiež nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd preto priznal žalobcovi nárok na uvedené sankcie v rozsahu podľa § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. V prevyšujúcej časti, týkajúcej sa úrokov, príp. poplatkov, ako aj v časti sankcií, ktoré žalobca žiadal určiť už za deň 04.10.2015, považoval súd žalobu žalobcu za nedôvodnú, a preto ju v tejto časti zamietol. Rovnako považoval za nedôvodné, aby zmluvnú pokutu a úrok z omeškania v celkovej výške 15,15 % ročne bol žalovaný povinný platiť do doby, kedy tieto dosiahnu sumu 1500,- eur, keďže poskytnutá bola žalovanému len suma 1.350,- eur a len do dosiahnutia tejto sumy žalobcovi nárok na sankcie za omeškanie žalovaného s plnením podľa § 3a ods. 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. patria. Aj v tejto časti preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobu za nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena súd zamietol aj v uplatnenom nároku nákladov, spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 91,94 eur, dôvodnosť tejto žalovanej sumy žalobca súdu nijako v spore nepreukázal. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 1.663,93 eur, súd mu priznal sumu 1.021,87 eur. Žalobca mal v spore čistý úspech 22,82 %, preto mu súd v takomto rozsahu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O ich výške rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 262 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku vo výrokovej časti II. a vo výroku III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca dôvodil tým že uvádzanie jednotlivých náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere a vyvodzovanie následku v podobe bezúročnosti je potrebné vykladať nie iba na základe zákona č. 129/2010 Z.z., ale aj újného práva. Postup, kedy súdu sa odkloní od takto určeného postupu, je porušením povinnosti dodržať újné právo, čo vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatoval Súdny dvor EÚ. Poukázal na rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01), ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť.

Ďalej argumentoval rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, a to jeho časti v ktorom Súdny dvor EÚ konštatoval, že ustanovenie čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zdôraznil, že z uvedeného rozhodnutia pre výklad vnútroštátneho zákona vyplývajú dve dôležité pravidlá, a to, že členský štát nemôže zavádzať iné náležitosti zmluvy, ako určuje smernice 2008/48/ES a členský štát nemôže zavádzať bezúročnosť úveru v iných prípadoch, ako tých, kedy neuvedenie náležitosti môže spochybniť možnosť spotrebiteľa zistiť rozsah svojho záväzku. napádaného rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nerešpektoval povinnosť vykladať vnútroštátne právo v zhode s právom EÚ. Ďalej dôvodil tým, že náležitosť „konečnú splatnosť úveru“ nepozná úničné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úničného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018. Žalobca mal za to, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru pritom bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Zákon o spotrebiteľských úveroch neobsahuje žiadnu požiadavku na uvádzanie „dátumu“ splatnosti splátok úveru. Zákonný pojem „termín splátok“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Oznámenie veriteľa o schválení úveru má výlučne informatívny charakter a je potvrdením náležitostí, ktoré obsahovala samotná zmluva o revolvingovom úvere, pričom všetky súdom požadované údaje toto oznámenie obsahuje. Žalobca v nadväznosti na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní nenapadnutej časti ako vecne správny potvrdil a v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v uvedenej časti vyhovie a žalovaného zaviazne k povinnosti náhrady trov konania žalobcu v celom rozsahu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 19.01.2015 podpísal žalovaný Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorá v bode 5. označenom ako „údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v Eur (vyplňte)“ obsahuje nasledovné údaje, a to: informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe 81,99 eur, poskytnutú čiastku úveru (úverový limit) 1500,- eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačnú splátku (vrátane úrokov) 47,43eur, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť 2142,06 eur, predpokladanú RPMN za úver 26,17, ročnú úrokovú sadzbu úveru 18,08 %, priemernú RPMN za úver 36,30 %, poskytnutú čiastku revolvingu 1500,-eur, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 2142,06 eur, predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,17 %, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 18,08 %, poplatok za poskytnutie

revolvingu 150,- eur. V bode 6. zmluvy o úvere označenej ako „údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu v EUR (nevypíňajte) bolo navyše uvedená odlišne od bodu 5 RPMN za úver, a to 25,75 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 25,75 % a ročná úroková sadzba z úrokov z omeškania 5,05 %.

6. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, pričom zároveň aj zmluvou, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, a síce dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle § 11 uvedeného zákona potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/.

7. Údaj o dátume splatnosti splátok a tiež údaj o splatnosti poslednej splátky nebol uvedený v zmluve o úvere. V zmluve o úvere v bode 6 sú údaje o schválenom revolvingovom úvere pri nadpise ktorého sa nachádza v zátvorke pokyn pre dlžníka, že táto časť sa nevypĺňa, pričom je zrejmé, že táto časť bude vyplnená až veriteľom (žalobcom) v prípade schválenia úveru. Podľa podpisu na úverovej zmluve je zrejmé, že žalobca schválil žiadosť žalovaného dňa 23.01.2015. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný podpísal zmluvu dňa 19.01.2015, t.j. skôr, odvolací súd konštatuje, že v čase, kedy žalovaný zmluvu podpisoval nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru, pričom tieto údaje vyplývali len z údajov uvedených v oznámení o schválení úveru zo dňa 23.01.2015 a nie zo zmluvy o úvere. Žalobca nepreukázal, že by žalovaný vyjadril s údajmi o schválenom revolvingovom úvere uvedenými v predmetnom oznámení o schválení úveru súhlas. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zákone č. 129/2010 Z. z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Pre posúdenie náležitostí v zmluve o úvere je právne relevantné to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy, a preto tiež nie je možné za splnenie tejto náležitosti považovať článok 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, ako uvádza žalobca.

8. K námietke žalobcu, že vzhľadom na rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-842/15 je potrebné vykladať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch eurokonformne v súlade so smernicou 2008/48 v tom zmysle, že táto nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, je potrebné uviesť, že i v tomto rozhodnutí Európsky súdny dvor konštatuje, že smernica Rady 2008/48/ES nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere patrí do pôsobnosti tejto smernice a musí byť podpísaná zmluvnými stranami a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy. Je potrebné v tomto smere poukázať i na to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 presne špecifikuje podstatné náležitosti zmluvy, z čoho vyplýva, že tieto náležitosti musia byť i podpísané účastníkmi zmluvy. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď oznámenie o schválení úveru na ktoré žalobca poukazuje žalovaný osobitne nepodpísal.

9. Ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ v zmluve o úvere nebol uvedený termín konečnej splatnosti úveru, takýto úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako k uvedenému záveru dospel aj súd prvej inštancie.

10. Ako uvádza aj žalobca v odvolaní, Národná rada Slovenskej republiky dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého sa v § 9 ods. 2 písm. d/ (v čase uzatvorenia zmluvy písm. f/) zákona o spotrebiteľských úveroch, vypustili slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, čo je však podľa názoru odvolacieho súdu bez dopadu na správnosť záveru o absencii obligatórnej náležitosti v zmluve danej cit. ustanovením. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky, je nielen údajom o konečnej splatnosti úveru, ale jeho uvedenie spĺňa aj požiadavku uvedenia doby trvania úveru (ktorá náležitosť zostala zachovaná aj po uvedenej novele).

11. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej zamietajúcej časti II. a vo výrokovej časti III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, nakoľko žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).